

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaš,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Šerbife njedželske łopjeno

W Budyschinje

7. julija 1935

Baugen

3. njedžela po šwjatej Trojizy.

Mat. 18, 15—20.

Raž je Boži šyn chynł našeho runjecza hycž, tak je wón wšchu prózu šwojeho mózneho šłowa a šwojeho pschikłada na to nałožował, so bychmy wšchitzy mjes šobu bratšja byli, kóždy šwojeho šobucžłowjeka runjecza. Tak naž Jesužowe napominanja Mat. 23, 8—12 wucza, so woprawdžite, psched Bohom płacžaze powjetschenje ludži w tym leži, so šu wšchitzy bratšja, so pał dyrbi ponižowanje rěcacž, hdyž chže šhto šo šam powyšhecž, město so šłuzi w bratrowskej lubosći. Tak je wšcho jene, hacž je šhto mało abo wjele, hacž ma mało abo wjele, jednošć a runosć wěrn a lubosće wot wšchitkich žada šłuzbu a ponižnosć.

A tomu Jesuž dodawa, kať mamy šo sadžeržecž, hdyž we towarštwje šchesczijanskich bratrow šo tola lohzy stanje, so šo jedyn pschecziwo druhemu pschehrěšči. W šwójbnym žiwjenju tež bratšja bratija wostanu, runjež njecžinja wšchitko po najlěpschim bratrowskwje. W šchesczijanskej wošadže dyrbi tež bratrowskwto wobštacž i tym, so šo pschehrěščenja dla nješběhnje. Šdže by tamne wulke šbožo bratrowskeje jednošće jenicžki džej knježiko, hdyž kóžde pschehrěščenje bratrow džěli? Po Jesužowej wucžbje dyrbi abo tola móže šo to štacž, hdyž šo ludžo hnydom šjawnje na drugeho hóršcha, bjeje wšcheho wo wězy po šwojej myšli šudža, šebi tak šku krej čžinja. To je žyle wopacžne, ale runje tak ludžo šwjetscha čžinja: rěcža w hněwje, šudža, šwarja, a to niz jenož pšchi jara wažnych a wulkih wězach! Pšchi tym bratrowskwto čžerpi. Na tajku šškodu mjes ludžimi Jesuž myšli. Jeho mudošć nam šekarštwto podawa, kotrež tutu šškodu hoji. Kóždy křóć šo wo šši šrědki jedna, kotrež maja šo jedyn po druhim nałožowacž, so by šo bratrowska jednošć šakhowala.

Prěni šrědki je, bratrej do jeho doma hič a jemu šamemu šwoje poroki prajicž, a to tak, so nihto hewať nicžo njekšišchi. Pšchi tym, tak šebi wěcže prawje po Jesužowej lubosći myšlimy, nam bratr šwoje šrosunjjenje wo wězy praji a my šmy šnadž jara špokojeni, dokelž je nětko wšcho jašne. Jesuž rjenje a dušepaštrěšzy pschšpomni: škšišchi-li tebie, dha šy šwojeho bratra dobnł. — Wěšche-li čži šhubjenn bratr, šnano tajkeje maleje winy dla, kajke mašch dobněče, kajku lěpschinu, so šy jeho dobnł! Bratr je čži wjazzy hacž nekajke prawo abo šhto.

Šhtož Jesuž dale radži ša tón pad, so bratr nicžo škyšhecž njecha, so žane jednanje š nim njeje, to naž na našch porjad wo měrnikach dopomina. Po Jesužowej wucžbje je dalšchi šrědki (po prěnim, hdyž prěni njepomha): jeneho abo dweju hišcže i šebi wšacž, jim wěz roškožowacž a š nimi i bratrej hič. Pola naž drje bychu pola měrnika jednali. Šwjetscha pšchi tym šo šmėruja, a psched šud hakle njendžeja.

Tšeczi šrědki po Jesužowej wucžbje w našchim čžaku wjazzy nimamy. Prawo, w Jesužowym čžaku płacžaze, wjedželche wo gmejnje, kotraž měješche šudžicž. Nam je jašne, so psched žylej gmejnu šo njemóžesche šhto tak derje roškužicž, kaž psched powołanym šudnikom, po jašnych prawach! Šsud roškužuje, a to płacži! Jesuž praji, so šmėšch ša pohana a žlonika džeržecž, šhtož tež gmejnu njepokłucha. Jesuž derje wě, so njemóžesch se wšchěmi ludžimi w bratrowskwto štacž. Jeho škšiš naž wjele wucži. Tež my šmy škšišnoscherjo.

Wle jara křucže dyrbinmy šo prashecž, hacž prawje šudžimy. Tak drje dyrbinmy Jesužej rošumicž, hdyž wón wucži: „Šawěrnje, ja praju wam, šhtož wy na šemi šwjacž budžecže, to dyrbi tež w njebjekach šwjacane hycž, a šhtož wy na šemi rošwježecže, to dyrbi tež w njebjekach rošwacane

być.“ So ło Bóh Knjes po naszym budźenju njesłóžuje, to je tola wěšte.

Na kónzu Jesuś jednosć dweju wěrnybratrow a móz jeje modlitwy posbėhuje. Bratrowstwo wěrny, šhromadne modlenje Jesuś i zylej swojej bójskej luboscju khwali: Hdzež dwaj abo tjo šhromadzeni su w jeho mjenje, tam je wón šhredza mjes nimi.

Bornjo tomu steji najwjetšha škoda: hdzež dwaj abo tjo ło njesnješeja, tam Jesuś njeje.

Jesuś mjes nami, naš pomocnik i bratrowstwo!
Samjeń!

Twoje je te kralestwo, ta móz a ta cześć hacž do wěčnoścje!

Słóh: Do jeno' Boha wěriny.

Bóh wschehomózny Knjes naš je!
W ruzny swojej Bóh ma wscho.
Pšhes Boha wscho je štworjenje,
Bóh ma wěčne kralestwo!
Wnsche wscheho bojny ło
Boha Knjesa Wěčneho!

Pšhed woczomaj, we wutrobje
Mějny Boha našeho;
W stnyh lóšchtach, w hrěchach škaženi
Šhubjeni smy bjes njeho. —
Bohabojosć woštanje
Spoczatk wscheje mudrosće!

Czaž hnady Bozej' i kónzej dze,
Sczerpliwoścje Božeje. —
We službje cžerta stejaze
Wutrobny su škažene. —
Cžlowjel w hrěchach kóždy džen
Hotowy je šmjercze ščžen. —

Na šmilnosć swoju, Knježe, špomá
A na swoju dobrotu;
Naš khudnyh ženje njesapomá;
Štwor' nam cžistu wutrobu.
Šswojoh' Ducha chžyl nam dacž,
Naš pšhed cžertom šwarnowacž.

Džen kóždy budž Cži šwjecženy!
Knjež Ty w našej wutrobje,
Cžin Ty naš Šswoj lud wěrjazy,
Džekawy, Cži we šwěrje.
Šswoju pomoz nam žad'n džen
W próžny, w džele njewocžehń.

Daj nam na Ducha wužywacž
Šsyn naš tu we cžaknosći.
Chžyl Šswoje žohnowanje dacž,
So ło wužyw poradži,
Pšadow wjele pšhinješe
Sa žně wěčne, njebješte.

Twar we naš swoje kralestwo,
Kiž by ło Cži lubilo;
Pšhes swojoh' Šsyna lubeho
Twar šej wěrne šhešćanstwo. —
Š Ducha noworodžene
Twoje džeczi khwala Cže!

O, trojeniczi Božo naš,
Kotr'hož wěčne kralestwo!
We rukomaj Ty wšhitko maš!
A cžesczi Twojej službi wscho!
Božo, Šsyno, DUCHO Ty
Wot naš wšchěch budž khwaleny!

J. W.

Sa jeniczi tydžen!

Šhto wscho njebe tu sa jeniczi tydžen, sa tydžen šwj. Jana? Šorzota, kajkuž ledny pomnja! A i šorzotu šuchota, kotraž lemjesche žiwjenje! A dešćizik! A dešćizik, kiž pšhinđe tu drje i njewjedrom, tola mišny a bohatty a wofšewjesche semju, šfót a cžlowjekow — a dešćizik, kiž pšhinđe druhdže je šylnymi trašchaznymi njewjedrami, jako šliw abo i krupami a šašo tež i wichorom a škodow mašnyh a wulkiyh nacžini. Lužiza šmė a móže a dyrbi Bohu špėwacž sa hnadne žohnowanje a wobarnowanje džakny šerlušny i wutrobu, i ertom, i žylym žiwjenjom. Cžini wona to? Je wona to cžinika? Šdnyž niz, kaš dha chze potom šamóz, dowěrjazy, nadžije pošu proštwu špėwacž kaš: „Našny wšchėdny šhlėb daj nam dženkša“, kaš tu wošebitu wo dalšhi mišny, wofšewjazy dešćiz a wo wobarnowanje žnjow a štatokow a žnježariow. Abo njeje to wjazy trjeba a njeje to wjazy wafšnyje, kaš ło modlicž, kaš pacžerje špėwacž? Šdže je a šhto je wafšne wotmošwjenje, lubi ratarjo, lubi hošpodarjo, lube hošpošny, lubi štaršhi? — Šsknyšće tola, kaš šhredžna Šakška, wošebje krajina wokolo městow Chemnitz, Freiberg, Šlőha cžerpjesche. Šólne bróžnje ło tam špowalachu, wodny powodžachu pucže a šchćezki, semja ło tam pšhešuny, do domow a wošebje do pinzow nawala ło woda. Bože njewjedro bijesche a tež šapali, a kupy tež bijachu a ničachu žně. A Bože njewjedro šarajny tež džekacžerja. Tež škoczata buchomorjene. A tež tam bechu cžlowjekojow w pocže swojeho woblicža džekali! Tež tam nadžijachu ło ratarjo rjanyh žnjow!

Ale tydžen šwj. Jana pšhinješe hišće wjele wjazy nam w našim kraju, kaš žylej šemi. Šemja ržesche tu a tam a tež w Šemškej. Žužna Šemška mějesche cžežke šemjerženje, kotrehož žolny tež Šakška šacžu. Wošebje je Šchwabiška wjele škodowanjom pocžerpila. W Kappelu a w Kawšachu we Šürttembergškej bu Boži dom, wošebje wěža, jara wobškodžena a ło šdžela šypny. Boži dom w Kawšachu su halle w pošlednim cžažu šnowa wumolowali. Ale niz jenož wško Bože domy su wobškodžene, ně, tež druge domy. We někotryh wšach a městach njeje ani jeneho doma, kotryž njeby někaš wobškodženy byl. W Riedlingenje je na pšch. dwórnišćezowa dróha khėtro šapušćena. Tež wšny a města, wošebje šašo žyrtwoje a tež hrodny pšchi Dunaju šwėdcža se swojimi škodowanškami wo šylnosći tutoho šemjerženja. Naštróženje a padaže žyhele a kamjenje šawinowachu, šo ło tež cžlowjekojow šranichu.

To be šhtwórtk. Šjatk šacžuchu šnowa šemjerženje, tola niz kaš šylny. Š tutym drje ło šemja poš šylny štokach šašo šmėrowa. Wėžnywštojni mēnja, šo je šemjerženje naštało we horach, kotrež „Rauhe Alb“ mjenujemy a ło wot tam do šola wokolo rozšokmišo.

A šemja ržesche tež w drugih swojich kónćinach a njewjedra hworjachu tež w drugih bližšich a dalokich krajinach. Pšhede wšchėm je Šapanška škodowaka, tuton kraj, kotryž kaš hušto i tajkimi pošėndženjami škoduje. Šikaja, šo ło tam woda do 100 000 domow doby, šo tam 14 mostow šwotřha. Še šliwkami šjednoczi ło tam tež šemjerženje. Kaš na kraju

naczinichu tute wudyrjenja pschirody tež na morju wjele škodny: kóžde so podnuriču a s nimi tež cžlowjekajo.

W Rańškej Pruskei, kotrejež rjane plóдне krajiny, kotrejež wulke jěsory njedawno w krańnej nalětnjej psche wogladachmy, su byle pschede wšchem czežke njewjedra. W Drtelsburgskim wokriježu sarajy Bože njewjedro džělaczerja a dvě holzy, druhdže sažo pohoncza s konjomaj, a w Insterburgskim wokriježu džělaczerja a młodeho bura. A kaž mjes cžlowjekami namaka Bože njewjedro tež wopory mjes skotom; tež sapali wono na wjazy městnach. Na kuble hrabje Dohna-Schlobitten spali so 250 kwini.

We wokriježu Usingen pola Wiesbadena zychnowasche wicherisko a swutorha s 30 domow tšechu a swutorha 200 badowych škotomow. A krupy doczinichu škodu, kotraž je wošebje wješ Hasselbach potrjehila.

A s tukraja hišćeje ras do wukraja: Na kupje Hawai a wokolnych kupach žrjesche tohorunja semja o wobškodzi wjele domow. Wšchi vulkanje Kilanea pschěbuny so semja. Boja so, so vulkan s noweju mozu wudyrri a nowe škodowanja nacžini.

Cžehodla rosprawjamy wo tutnych podawkach tak nadrobne, hač runje su nowiny hižo wobšchěrnišcho wo tym piškate? Wone su hač wobšchěrnišcho wo tym piškate, ale we wšchem wobšchěrny wopiskowanju njejsmy nihdže to cžitali, šhtož pak tola we wšchitkich tajkich podeńdženjach cžitali, wiedzimy a blyšchimy: domapytanje Bože, rěč Božu, s kotrejež Bóh tón Knjes s cžlowjekam rěči, cžlowjekow woła! — To nowiny njepišču? Cžehodla niz? Esnadž, dokelž to do nowin nješkluša? Wbo dokelž to cžitarjo nočzedža blyšhecž abo njemóža blyšhecž abo tež nješmėdža blyšhecž?

Hdny je so cžlowjekam něšto wulke a wošebite schlachcziło, tehdy piškaja nowiny wo nawėdžitošczi, mudrošczi, wuczenošczi atd. cžlowjekow. Njedyrbjale wone to pišči tajkimi podeńdženjami w pschirodže, hdny bnyču chzyle porjadne bnyč — konsekwentne, kaž so praji — piškacž wo njemozny a blyšbošczi a runje tak wo ponižowanju a pokornošczi cžlowjekow a wo wšchěhomozny toho, kiž je jenicžki Bóh a Wótž?

A cžehodla to njecžinja?

Žnjowa modleřta hodžina.

Žarač Sprid pišče:

Jako stary pocžinł namakach ja w mėrnych Esmólnych horach. Prjedy hač hycžny sažncžichu, bu wona postajena, a ja ratařski lud rosunjelsche so žamo wot so, so tajka žnjowa modleřta hodžina bė — bóle skoro hišćeje hač žnjowy džafny kwjedžen. Na najwjazy městnach mėjachu ju wjecžor prjedy hač sažncžichu. Wone njepschilhadžachu w njedželškej drašcže, ale we wšchėdnej, a šhtož w tutej wjecžornej hodžinje psched wotšarjom, s kwėtkami rjenje wupnyšchěnym, spėwachu, rěčachu a so modlachu, to pohadžesche se wšchėdneho nashonjenja a s wutrobny. Druhdže sažo šhromadžichu so rano sahe tón džen, na kotrymž sažncžowachu, w Božim domje tajzy, kajžnyž potom na polo džechu: Mužojo s kožami, kotrež w zyrkwi hromadu sestajachu. A tute brónje džěka bėchu schwarne snamjo sa to, kač „njedželšta zyrkej“ a „wšchėdna zyrkej“ hromadu blyšchatej.

Esnadž mohlo byč, so by wožada tajku žnjowu modleřtu hodžinu radšcho mėla na hórzy blisko pschede wšhu, s kotrejež by hladała dołoka wokoło na pola, na kotrychž žito šrawi a so žokmi. Wěšo nješmėla wona tam w tym swotkow-

nym tčazy wotacž a nekajku pschirodno-nabožnu nutrnoscž wutworicž. Móz a křutnosč bibliškeje wėrnoscže wo štworicželu a Božy ma knježicž.

Wěšte je, so mamy w tutej žnjowej modleřskej hodžinje jenu s tnych škladnosčow, Bibliju najednorišcho a bjeje wšchėho přėdowacž a šatwaricž do wšchėdneho žiwjenja. Tajka prawje wuzita škladnosč ma hušto došcž wjazny žohnowanja hač žana druha wošebita a wošebnišcha a ma tež mozy a plodži mozy, s kotrymž so wobarašch pschecžiwu wšchėlakim nadbėham a spytowanjam kotrež cži tak pschidnu.“

Tak žarač wo tutej žnjowej modleřskej hodžinje, kotruž bė w Esmolinach namakał. Šhto nočnył jemu pschilkožowacž, so je to wošebita škladnosč, so s Bohom šetkacž a so sa wošebite a wažne džělo žnjenzarja pschihotowacž a dohotowacž?

Tuž rospominajmy! My tu we Lužicy tutu hodžinu pschihotowanja hač žem njemėjachmy. Ale tola so našči pobožni žnjenzarjo a našche pobožne žnjenzarčki wošebje sa cžajž žnjow pschihotowachu. Pschėde wšchem džechu — hdže a hač žmėmy hišćeje prajicž: „a džėja“, to kóždy žam rosžudž! — s spowėdži a Božemu blydu. A niz mjenje: Džechu wšchitzy kėmišči — a tež tu je to s tym „a džėja wšchitzy kėmišči“ tajka wėž, s kotrejež dyrbi kóždy žam pschėd Bohom, pschėd žobu, pschėd žwojeje wurėcžu: „nimam křwile“ a pschėd žwojeje liwkošcžu a bjesmyšlnošcžu, kiž njewė žnyla nicžo prajicž, do cžišta pschicž.

Kač dha, lubi žerbžny žnjenzarjo a lube žerbške žnjenzarčki, kač dha, hdny bnyčmy, njemėjo tajške žnjoweje modleřškeje hodžiny hišćeje, šnajmjenšcha pschidnyli na njedželach do šakncženja — tež hdny šcže hižo najmłki jecžmjen šaknyli — wšchitzy a wšchitke kėmišči a tež, šhtož njeje runje pschėd žyle krotkim byl s spowėdži a s Božemu wotšarjanju? Šhto šteji pschecžiwu tomu, so to cžinicže? Mjeje Wam wasche žnjowe džělo něšto wošebite a tak wažne, njejsu Wam žně waschich honow tak lube a wažne, so s Bohu džecže, s Bohu štworiczelej a s Bohu Wótzej?

Nočzemny žaneje wotmłowy s ertom. Wasche šadžerženje na tutnych njedželach budže wotmłowa!

Zyrkej a štat.

Dobroprošćenje. 30. junija móžachmy wošjewicž, so je Eswjetruska žmijertne šakudženje šararjow Seiba a Deutschmana pschewobrocžila do 10lėtnego wuhnanštwu, dyrbjachmy pak pschistajicž, so je tutón wuřud pschėzo hišćeje jara czežki; s tamnych polnóžnych krajow so tak nekotry wuhnaty njeje wjazny wrócžil. Tohodla praji tež šchlesyške konsistorium we šjawnym blywe žwojim wošadam: „My njemóžemy pschėšcžėhanjam šadžėwacž, my njemóžemy wjazny hłodu tradažnych našncžicž a nahich wobłecacž. Ženicžke. šhtož my ewangellyšy šchėscžėjenjo móžemy a dyrbimy cžinicž, je, so wšchitkich pschėscžėhannych do žwojeho dobroprošćenja wobšamkjemny, so dowėrjejo, so Wšchėhomóžny budže pomhacž, hdžež cžlowška pomoz njesamóže pomhacž.“ — Tuž cžimny po tym, niz jeno w Šchlesyškej, ale wšchudžom, hdžež ewangellyšy šchėscžėjenjo žybla!

W Sondershausenje šakudžichu 11 wošadnych dla hanjazeho šadžerženja w Božim domje. Woni bėchu w Božej blyžbje palenz pili.

We Württembergskej šteji tež kwjedžen šjewjenja, 6. januara, nimo druhich, wošebje we Württembergskej kwjecženych kwjatnych dnjow, kaž na psch. Wėtra a Pawoła, 21. junija, pod krajnym škřitom, hač runjež tutón džen njeje jako kwjatny džen w němškim štacže škřitanu.

Sswita? Tak pišachmy tydjenja, tak tu dženka sažo pišamy, pšhecžitawšchi powěšcže se Ssowjetruskeje, kotrej nam powědaja wo tym, tak žo Ruska wobara pšhecžiwu njepózcžiwosczi. Tam žu rěčželi a pišali wulke słowa wo žwobodže, kotruž žónstka ja žwoje cželo ma, wo nowym mandželstwje, wo starej žwójbje a wo nowych žwójbach atd. Tam nětko spóšnawaja šrudne scžehwki tajkeho nowotarštwja, pod kotrymiž nětko žyly lud cžerpi. A nětko nimaja ničžo nusnišche cžinicž, hacž žo tajkim hrěcham wotrijež a sažo stare dobre pocžinki ludej pokajowacž a pšchikajowacž. Hacž žo to nětko tak lohko cžini? Hacž sli duchoj, kotrychž žebi do luda swolachu, tak mi a tebi ničžo sažo póndu? Hacž sajědojczene žiwjenje tak bórny wotštronja? Hacž rosbite žwójby tak bórny sažo natwarja? Hacž poteptane dobre pocžinki tak bórny sažo sbudža? Hacž tajki pšchewróť k strowemu, cžistemu žiwjenju samóža dozyla pšchewješč, hdyž na druhim boku wojuja pšhecžiwu kšchescžijanštwu, i kotrehož pokhadžeja žiwe mozy sa nowe cžiste žiwjenje, pšhecžiwu kotremuž žu wojowali wudawajo, so wono lud, so wono tež žónstka a mužškeho puta se sestarižnyimi wopacžnyimi putami pózcžiwoscže? — Kaf? Njebě tak, so njeje hišcže doľho žem, so žo jich wjele prózowasche, tež naschemu ludej tajke „šbožo“ pšchihotowacž, kotrej je russemu ludej žmjercž straščne rany a khorošcže pšchinježšo?

Se Sserbow a s daloka.

S Drježdžan. Na druhim měitnje pišachmy, so nowiny pšchi tajkich poděndženjach pšchirodn, kajkež žo w póžlednim cžahu šjewichu, ničžo wo tym njepišaja, so je to Bože domapytanje a rěčž Boža. Nětko namašamy pak i Drježdžan powěšč pod napiškom: „Des Kindes Engel“, a štajimy ju tu žem, so njebychmy tajki hłóž samjelczeli. Njesamjelczimy pak, so žo nam tajke a podobne słowa hušto doščž šdadža bycz jenož wuras, jenož słowo, pod kotrymiž žebi cžłowjekoj nicžo dale njemyšla. „Džěščowny jandžel“, haj tak praja a pšchitym žnadž žebi tež myšla na snate wobraš, kotrej nam jandžela pšstona pokajuja. Ale dale niz! Niz na to, so jandželjo, Boži kšlužobnižy a Boži póžli, žu i nami duzy po pucžu. Haj: žu snami duzy po pucžu, i nami wšchěmi, niz jenož i džěščimi, ně, tež i wulkimi. Kaf by tola tež tajki „moderny“ cžłowjek a „kšchescžijan“ mohł něšhto tajke šnješč, bycz nastajnje a wšchudžom pšchewodžany wot někoho, kiž wšcho wiedz i kšychi! Kaf mohł wón něšhto tajke wěricž! Hdyž my tu nětko štajimy to słowo: „Džěščowny jandžel“, cžinimy to i polnym pšchewědcženjom a štajimy tuto niz jenož jako džel a wurěšč kšchescžijanškeje wěry, ně, žměmy tuto tež štajicž jako nashonjenje, kotrej žmy žami cžinili na žwojim cžele a na žwojim džěšču w hodžinje, kotraž njesapomnjena wostanje. — Ale nětko tuto, šchtož žo nam pišche i Drježdžan abo šepje wo tym, šchtož je žo štało na želesnižy i Lipska do Drježdžan: Macž jědže w cžahu se žwojim šlětnym hólžom. Bliško Drježdžan chže macž žwój wacžof se žaka dele wšacž. Hólž žebi myžlesche, so žu hižo na kónžu pucžowanja. Wjekežy wša žwój mažy wacžof, štanžy a wocžini durje jědžazeho cžaha. Dofelž ničto na njeho njekežžbowasche, padny hólž won. Ssobu-pucžowazny scžezechu hnydom nusowe špinadło. Cžah šasta, a wulžy žo wšchitžy džiwachu, jako wuhladachu, kaf hólczěž, žrjedž kolijow štejo, wacžof w ruzny, cžakasche. Žyle wšchaf žjes wobšchodženjom njebě wostaf: ruža bě štamana a hewaf

bě tež wobodriženy. Ale wulke a hnadne bě tola tuto wobaranowanje. „Džěščowny jandžel“ praja cžłowjekoj. A šchto měnja i tym? Měnja dozyla šchto i tym? Kaf by bylo, hdy bychu nam našchi cžitarjo a našche cžitarčki tajke kšutne a tola wobšbožaze nashonjenja ja našche šopjenko šdžělili?

S Drježdžan. Na šandženej njedželi mějachu Drježdžancženjo pěťne wjedro, hermant a žerbške kemsche w Kšchiznej žyrkwi. Někotryžkuli i wožady bě pak rjaneho wjedra abo w Nowym měicže žo wotmėwazeho hermantka dla šabny kemschi hicz, tuž bě tóntrócž mjenje kemscherjow. S tym pak njeje prajene, so bě malo ludži w kemschach. Knes šarať Kšencž-Wjelecžanski, kotrehož jažny hłóž liturgiju porješči, předowasche wo wótžow rěčži. Spominasche na žwjateho Jana, wo kotrymiž w našchey žerbškej protnyžy žo pišche, so je „Sswjaty Jan rójow nan“. Pokajawšchi na Božu štwórbu a pšchirodu roslož i předar wožadnym, kaf wulki je našcy Bóh w škuttach, šchtož našche ewangelije wěcžnje wobžwědcža. Pšchisamkny žo žwjate Bože wotkajanje, wjele pšchisupichu k Božemu blidu. Bohužel je nowotka, so žo wobdželenižy na štožny žydnju, tak so duchownemu lohko njeje, pokutnu rěčž měcz, hdyž drušy kemscherjo žyrkej wopušcža. Tuž žo radži, w pšchichodže sažo woľoko wotkarija žo šestupacž, so by mohł duchowny we wobryjadach hnydom pokracžowacž, so njeby žo cžaza šhubilo, wšchaf pšchisamkne žo tola hišcže němski nyschor. — Wo kemschach bě tradizionelne šendženje wožadnych w „Johanneshof“. Pšchedžynda wožady postrowi pšchitomnych, wožebje k šararja Kšencža a knježnu Dürlichez, kotraž bě žamo i Berlinu na kemsche pšchijěka. Na próštwu wožadnych rěčžesche k šarar wo šwonkownym mižijonštwje, šchtož bě jara šajimawe, tuž njesabudžmy tež my tónle škuff kšchescžijanškeje lubošcže podpjerowacž, so „Nowy mižijonški pošok“ wotebėramy. Dale špomni rěčžnik na žwoju Wjelecžanski wožadu, kotraž pšches industrializaciju wokolinny prawny žerbški karakter pšchezo bóle šhubi, šchtož je wěšo mjenje šwjekeľaze. Tu pšacž i štaršchim štare hežšo Sserbow: Doma rěčž a modl žo žerbški! — Žedny i wožady powědasche, kaf je jónu Wjelecžin w nožy widžaf, šchtož bě kšetro žortna wěž. Potom žo žerbški špėwasche. Wječor škóncži žo i kofejowej bježadu, pšchi kotrejž žo tež našcha Drježdžanski žerbška mlodžina wjekele wobdželi. — Pšchichodne žerbške kemsche w Drježdžanach budža, da-li Bóh, 15. šeptembra t. l. wospjet w Kšchiznej žyrkwi. S.

W Šebnitžach žwjecžesche hłowne Gustav-Adolfske towarštwu 16. a 17. junija žwój tulětny hłowny žwjedžen. Šarar Wolleydt-Freitalški, přjedny žam duchowny we wukrajnej diasporje w Bessarabiškej, štaji žwjedženške předowanje pod hežšo: „Bóh jo chže!“ Hłowny pšchednoschł mějesche dr. Kubitz-Lipsčanski: „Južno-Ešłowatska a Gustav-Adolfski škuff.“ S diasporny žamej rěčžachu tam wožmjo, roprawjejo kóždy wo žwojej domišnje. Hłowna šhromadžišna rosdželi, kaž hewaf, dary, na 14 000 hriwnow. Hłowny dar lubošcže došta Nieder-einsiedel. Tuta ewangelška wožada je tak bliško, so ju popoľdnju wšchitžy wopytachu. Tajki wopyt je šredka hdy možny.

Na pucž.

Jandželjo žu i Tobu duzy po pucžu!

Wistowanje. Ša 4. po žwj. Tr.: B. . . . r w B. — Ša 5. po žwj. Tr.: M. w B. — Ša dalsche poštaji k. w. f. S.